

LUMINA LUI TRODHEIM

Cartea întâi a seriei

VICONTELE VĂRENȚEI PIERDUTE

LAURA ȘTIRBU

Prolog.....	7
Zbor peste Torun	13
Luminița de la malul mării	22
Plăcintele Elenei	32
Zburători ai apei	40
Cadoul sărbătoritului	50
Martipan și cărți de tarot	60
Bun venit în Menuit	72
Cascada morții	82
Nr. 23, Înghețul - Codrului.....	92
PrimoVel	106
SanteVel, grupul Delta	119
Un frate mai mare	134
Codul Veliric.....	147
O mică schimbare	156
Prințul nevictorios	164
Prima greșeală.....	173
Un dragon, o pedeapsă	182
Celestra	196
Niruleta Valahă	204
Oul surpriză	212
Cine vrea să fie Welden?	225
Mâhnirea lui Rimen	237
Relicva aterizează	249
Incipit	261
A doua oară e cu noroc	275
Jurământul lui Leopod	286

ZBOR PESTE TORUN

— Bună dimineața, Soare!

— Alfred, cum ai intrat în camera mea?!

Băiatul trase draperiile la o parte, lăsând lumina zilei să inunde camera.

Liliana se ridică furioasă din pat și le trase la loc, deranjată. I-ar fi cerut socoteală în continuare pentru că îndrăznise să îi perturbe somnul, dacă Boris nu i-ar fi atras atenția că deja erau în urmă cu programul pe acea zi.

Se îmbrăcă rapid, apoi se întâlnește cu ceilalți prieteni. Călărire spre satul din apropiere, Înghețul-Codrului. Odată ajunși, își împart treburile, Boris ajungând să stea la coadă la croitorie să ridice câteva uniforme.

— Bună dimineața, coane Nabadov! îi zâmbi croitorul de după tejghea.

— Bună dimineața, domnule Basra!

— Uniformele! dădu el ordin la câteva ucenice. Așa, cum o mai duceți la cetate? Totul bine?

— Mai bine nu se poate, domnule.

— Și Andrei ăsta al meu cum a fost? Nu a scos nicio vorbă de când s-a întors. Poate pentru că și mă-sa îl trimite să facă toate muncile posibile...

— Se descurcă foarte bine. Mai puțin la Alchimie, ca orice Zburător.

— Da, coane, ce să vezi și cu Alchimia asta! Dar e bine pentru el, lasă-l să învețe. Doar de-ar ajunge Welden, ca dumneata... Ce bucurie mi-ar face!

Ucenicele aduseră hainele și le puseră pe tejghea, sușotind între ele despre ce frumusețe de bărbat era Nabadov. O brunetă cu pomeții trandafirii îi făcu îndrăzneală cu ochiul. Băiatul deveni roșu în obraji și își mută neliniștit privirea de la ea.

Boris Nabadov era înalt, solid, cu trăsături colțuroase, putând fi, cu adevărat, caracterizat ca fiind mare cât ușa bisericii. Și totuși, fu stânjenit de gestul unei fetișcane zâmbărețe. Plăti croitorului, păstrându-și privirea în pământ, apoi, salutând politicos, își luă tălpășița din magazin.

Mario ieși din Papetărie și i se alătură, oftând.

— Am primit scrisoare de la mama, începu el. E disperată din cauză că nu o să mai trec pe acasă vara asta. Și tata, probabil, e disperat din cauza ei. Cum din toamnă vine la SanteVel și frate-meu ăsta mic, trece printr-o criză tipic feminină.

Cei doi zăboviră pe o bancă. Albert, geamănul timid, veni spre ei cu mai multe fețe de masă decât putea duce.

— Nu am putut să mă decid. Albastru sau roz? Roz sau albastru? Așa că am luat din amândouă.

— Dar nu trebuia să aranjezi nunta cu Aurora? întrebă surprins Boris.

— Ah, nu. Aurora mi-a dat frâu liber în toată treaba asta. Ea își alege numai rochia de mireasă.

— Care o să fie albă, nu? continuă sceptic Boris.

— Sigur. Păi, ce altă culoare să fie? era nedumerit Albert.

Ceilalți doi își trimiseră priviri unui altuia. Mare le era teama că Aurora avea să se căsătorească în uniforma sa nea-

gră, de Zburătoare.

Alfred ieși cam amețit din bodegă, după ce aranjase livrarea de băuturi cu proprietarul, iar Liliana din Ciubotărie. Cei cinci se întoarseră la cetate, ocupându-și restul zilei cu organizarea nunții lui Albert Doni cu Aurora Trident, ambii studenți în anul VII.

Aurora era una dintre tripletele Trident, de origine pe jumătate Dricțiană. Își tunsese părul blond până la nivelul umerilor, renunțând la cosițe încă din anul I, ca să se deosebească de celelalte. Era Zburătoare, nu Magă, ca surorile ei. O luptătoare veritabilă, ce putea stârni teama în sufletul oricărui bărbat – la fel ca Liliana. Dar nu, nu avea să poarte, în loc de rochie de mireasă, uniforma sa de luptătoare. Ca femeie soldat, era, probabil, singura ocazie în care putea să-și etaleze latura feminină.

Seara, după ce așteptară aproape 20 de minute, timp în care Albert încercă să-i fure un sărut logodnicei sale, cei cinci se retraseră din nou în camera Liliane. Erau obosiți, însă aventura vieții lor începea în acea noapte. Se echipară, învăluindu-se în negru și murmurând imnul cetății. Fata scoase de sub cheie o sticlută de licoare transparentă și turnă câte o picătură în cinci pahare cu apă.

— Hai, noroc! zise ea.

— Noroc să fie! adăugară băieții și dădură băutura pe gât.

Orice teamă le dispăruse din suflet într-o clipă. Le veni să pice din picioare, frecvența respiratorie și cardiacă scăzându-le rapid. Se simțeau de parcă își părăsiseră corpul pe jumătate. Se recunoșteau și își aduceau aminte planul foarte bine. Atâta curaj și hotărâre nu avuseseră niciodată.

Era aproape de miezul nopții. Nimeni altcineva nu bănuia holurile castelului. Parcă plutiră până la zidurile cetății. Urmărind mascații ce patrulau pe ziduri, doar câteva clipe de neatenție din partea acestora le trebuiră celor cinci ca să escaladeze și să treacă de cealaltă parte. Sub grija nopții, se strecurară neobservați, pășind grăbiți pe o potecă îngustă de munte.

La un moment dat, făcură un salt de pe o stâncă și aterizară

lângă un dragon somnoros.

— Sus, Frik! murmură parcă hipnotizată fata, ridicând în aer un sceptru de oțel cu zeci de cristale de zirconiu.

Băieții se prinseră de țepii de pe spatele animalului, iar Liliana se așeză pe creștetul său. Balansând sceptrul în fața ochilor dragonului, fata îi ordonă să se ridice de la sol. Frik își îndreptă spatele, își întinse larg aripile și plonjă în aer, prinzând viteză și obligându-i pe studenți să se ancoreze mai bine de spinarea solzoasă.

Era un drum de câteva ore cu dragonul până la Torun, închisoarea fortăreață de la malul fluviului Imbra, din estul țării. Totul fusese calculat cu atenție. Planul fusese pus la punct de luni de zile, fiecare opțiune și probabilitate fiind analizată de zeci de ori. Erau cinci puști care trebuiau să scoată un prizonier dintr-o închisoare de maximă securitate, fără să fie descoperiți. Nu își permiteau greșeli. Orice eroare, cât de mică, i-ar fi costat libertatea. Presiunea era enormă. Cel puțin, sub efectul poțiunii, studenții nu simțeau frica. De fapt, nu simțeau nicio emoție. Nu simțeau nici timpul. Atenția lor era fixată pe țel. Se dezmeticiră când ajunseră la destinație.

La ora 4 dimineața, survolau la mare distanță deasupra celui mai înalt turn al închisorii. Netemători, săriră în gol, aterizând fără zgomot pe acoperiș. După cum fusese instruit, dragonul ateriză într-o dumbravă, la depărtare de cetate.

Cei cinci coborâră ușor de pe turn, pe metereze, unde, de obicei, se patrula. Îmbrăcați în negru, nu se deosebeau de restul paznicilor.

— Hei, voi! se apropie unul de ei. Ce v-ați adunat toți aici? Mișcarea în aripa de nord!

Încuviințând din cap, tinerii dispărură cât mai repede din fața paznicului.

Alfred se îndreptă spre grajdurile cailor cu o soluție de petrol ascunsă în faldurile uniformei. Se plimbă prevăzător în jurul clădirii, așteptând semnalul stabilit.

Ceilalți patru se îndreptară spre corpul închisorii propriu-zise. Trebuiau să treacă de mai multe filtre până să ajungă unde voiau. Așteptară după colț, în timp ce Mario merse spre paznicii de la primul filtru cu o ploscă în mână.

— Bună dimineața, bună dimineața! salută el sobru. Sărbătorim sfârșitul turei? Vă spun, nimeni nu se bucură mai mult ca mine că mă voi întoarce pentru câteva zile acasă.

Cei doi paznici băură cu măsură, însă chiar și o picătură de poțiune și-ar fi făcut efectul. Rămaseră împietriți, uitându-se în neant. Știind că efectul trecea destul de repede, elevii se grăbiră să îi aranjeze și pe ceilalți paznici.

Liliana păși singură pe ușa de la intrare, apoi spre etajul celor mai periculoși criminali. Câte unul într-o celulă mică, majoritatea înnebuneau de singurătate, aceia putând fi auziți scrijelind cu unghiile pereții într-un ritm lent și săcâitor. Roșcata trase zăvorul celei care o interesa și privi cu ochi mari la bărbatul ce se trezi nedumerit. Liliana ar fi trebuit atunci să fie copleșită de emoții, însă, datorită poțiunii, încă avea inima rece. Îi aruncă străinului un schimb de haine negre fără să scoată un cuvânt. După ce bărbatul le îmbracă, fata îi întinse mâna și ieșiră amândoi în liniște.

În momentul în care colegii săi ieșiră din corpul închisorii, Alfred porni un foc într-un colț al grajdului. Nu trecu niciun minut și un fum gros deja se ridicase deasupra adăpostului.

Paznicii intrară în panică, iar cei șase profitară și trecură ușor pe lângă ei, părăsind fortăreața chiar pe poarta principală. Odată ieșiți din vizorul gărzilor, o luară la fugă până ajunseră la dumbravă și se urcară pe Frik. Liliana înălță dragonul deasupra norilor înainte de răsărit.

Misiunea se încheiase cu succes.

După o oră de zbor, aterizară departe de Torun, într-o pădure deasă, de fag. Călătoria fu lipsită de obișnuitele schimburi de replici. Evadatul stătu lipit de unul dintre țepi, uitându-se surprins la salvatorii săi. În afară de cel cu sceptrul, nu bănuia cine erau ceilalți.

Efectul poțiunii trecu, în sfârșit, iar faptul că începură să respire normal îi ferici pe studenți.

De cum labele dragonului atinseră iarba, evadatul sări din spinarea lui și începu să danseze pe pământul mult iubit. Se uită la cer, vesel ca un copil, și mirosi cu nesaț aerul curat al pădurii verzi.

— Cred că are mai multe doage lipsă, nu crezi? îi spuse Alfred Liliane, însă aceasta îi trăsni, ca răspuns, una după ceafă.

Fata își dădu jos voalul negru și se apropie emoționată de bărbat.

— Blestemați să fie cei care m-au ținut departe de tine atâta timp! zise bărbatul printre lacrimi, privind cu dragoste chipul tânăr al fetei.

— Papa! îi sări ea de gât, îmbrățișându-l pentru prima oară.

Tremurau amândoi și simțeau că se sufocau de emoție.

Băieții își făcură de lucru, dorind să îi lase în pace. Albert pregăti focul, iar ceilalți plecară după vânat.

Ochii umezi ai evadatului analizară trăsăturile Liliane, brațele sale continuând să o strângă tare la piept. Încă nu îi venea să creadă că era liber.

— În 16 ani, tot ce-am știut despre tine era că te aflai în siguranță, zise pușcăriașul. Ești exact cum am sperat eu și mama ta. Asta îi spuneam, că o să avem o fată. O fată frumoasă ca ea și luptătoare ca mine. Îi ești leită...

— Și îți sunt leită, zise ea încet, luându-l de mână și îndemnându-l să pășească lângă foc.

— Din păcate, oftă bărbatul, n-am cum să recuperez anii pierduți...

— Înțeleg, îl strânse ea de mână, privindu-l direct în ochi.

Liliana vorbea cu el de parcă l-ar fi știut dintotdeauna. El era tot ce visase în ultima vreme. Vincențiu Leopod, cel mai sângeros criminal al Valahiei, era tatăl ei adevărat, tatăl de care nimeni nu îi spusese până în urmă cu câteva luni.

— Da, acum înțeleg și eu de unde moștenește Lili clăia aia

roșie de păr, zise Alfred, alăturându-se lor și punând un pui de porc mistreț pe jăratec.

— Lili? Așa te cheamă? întrebă întristat bărbatul.

— Liliana Venin. Venin de la părinții mei adoptivi.

— Aha, Venin, surăse mulțumit roșcatul.

Rânjetul lui avea ceva demonic, însă tinerii nu băgaseră de seamă, căci nu mai întâlniseră pe nimeni ca el până atunci. Leopod își trecu degetele prin părul roșcat, des și nespălat, apoi își aranjă barba încâlcită.

— A avut grijă de tot ce reprezinti, continuă Leopod. El nu se va opri niciodată, să știi. El ne-a făcut viața grea. Și de acum are să ne fie și mai greu.

— Atunci, să ți-i prezint pe cei care mă vor ajuta în toate, zise Liliana, ridicându-se de jos. Alfred și Albert Doni, îi arată ea pe fiecare în parte.

Albert salută timid din mână, iar Alfred făcu o reverență.

— Boris Nabadov, singurul care îmi poate face față la cetate și Mario Rodriguez, cavalier de primă mână, îi introduse Liliana când aceștia li se alăturară în jurul focului.

— Rodriguez, adică, băiatul baronului? întrebă Vincențiu.

— Băiatul cel mai mare, rectifică Mario, zâmbind.

— Dar să nu spuneți nimănui ce a făcut azi, că îl bate mămică, comentă Alfred.

Ignorând parțial vorbele geamănului glumeț, aceștia vorbiră despre orice, de parcă noul-venit era de-al lor. Nimeni nu pomeni de închisoare, făcându-l pe bărbat să se simtă în largul său.

— Îți cam fug ochii după fata mea, îi spuse Vincențiu lui Boris, din senin, făcându-i pe băiat și pe Liliana să se înece cu mâncare.

O liniște inconfortabilă se instală, Leopod neștiind ce stărnise. Boris rămase fără cuvinte, Mario și gemenii se făcură că plouă. Liliana se posomorî și se ridică de lângă ei, cufundându-se în pădure. Tatăl ei o urmă și se rezemă amândoi de un fag bătrân la marginea unui izvor.

— Ceea ce am de la mama se dovedește a fi mai periculos decât ceea ce am moștenit de la tine. Mă tem să îmi placă de un băiat, deoarece nu vreau să-l văd mort, i se confesă fata părintelui ei. Sunt predestinată numai unuia, iar asta înseamnă că soarta îi va scoate afară din calea mea pe alții, indiferent cum. A murit deja unul. Și e doar începutul.

— De unde știi asta? o luă el de după gât, sărutând-o apoi pe frunte.

— Mi-a spus că, la nașterea mea, mama mi-a prevestit destinul: „Se naște în ziua de 3 dezbinătoarea de popoare, soață numai unuia, numit în ascuns la fel ca ea, continuatorul liniei. Regină ajunsă, mare vărsare de sânge se va purta în numele ei, până tot ce cu trudă s-a făcut se va fi destrămat”. Nu a prezis în valahă, ci în limba noastră, așa că acum ești al treilea care știe.

Vincentiu își luă un moment să digere informația. Oftă.

— Jugul nu trebuia să cadă pe umerii tăi.

— Îmi accept soarta. Sunt mai puternică decât crezi. Și, în scurt timp, voi fi cea mai puternică. Dar trebuie să mă ajuți!

— Cu orice!

— Adună-mi o armată.

— Cum? Dumirește-mă! se ridică el în picioare.

— Nu înțelegi? Valahia se va destrăma când mă voi căsători cu regele. Vor începe revoluții. Am nevoie de o armată puternică, în stare să-i țină în frâu pe răzvrătiți. Valahia trebuie să rămână unită. Trebuie! Altfel vom cădea pradă vulturilor de la Valstadt!

— De unde și cu nunta asta regească? o apucă el uimit de umeri.

— Altfel cum o să ajung cea mai puternică femeie din Valahia? Soarta deja mi se adevărește. Regele nostru vădov m-a numit domnișoară de rangul I. Mă place regele, tată! Și, în viziunea mamei, eram regină. Înțelegi acum?

Bărbatul se uită cu o strângere de inimă la fata sa care, sub masca de femeie matură, încă păstra inocența ce îi permitea să viseze.

— Armată îți voi strânge! rosti el răspicat. Atâta timp cât o fac pentru tine, să știi că nu mă voi da în lături de la nimic.

Setvom ulong Criterion!

— *Setvom ulong Criterion, papa!*

LUMINIȚA DE LA MALUL MĂRII

Era o zi toridă de vară. Castelul dinastiei Napur, odinioară o adevărată splendoare, domina pe jumătate în ruină Măgura Neagră, învăluind-o în mister.

Toți se fereau să o străbată, urcând Munții Semenici, necutezând să tulbure liniștea ce se abătuse asupra ei într-o seară de mai, cu un deceniu în urmă. Nimeni nu știa, cu adevărat, ce se întâmplase. Cel puțin, niciun om obișnuit. Călătorii ocoleau împrejurimile, deoarece, în zece ani, localnicii micului sat Dumbrava născociseră tot felul de povești și legende despre vampiri și vârcolaci, despre acele ființe care zburau pe mături deasupra caselor, ca să poată demonstra că locul era bântuit.

Și așa rămăsese bătrânul castel nederanjat timp de atâția ani, singur în munți. Era la fel ca în acea noapte de primăvară târzie, o mărturie vie a puterii Verenței de odinioară. Imensele uși de brad erau deschise vântului care cutreiera holurile și coridoarele, zguduind ferestrele. Saloanele, menite fiestelor,

erau atunci pustii și întunecate, și doar perdelele de mătase și catifea tulburau neclintirea locului cu dansul lor haotic. Pereții înalți ai camerelor erau acoperiți cu tablouri ale patronilor cetății, nenorocite de vreme. Căci mari erau Napurii!

Clopotele din turn erau înțepenite, dar ar fi bătut pentru stăpânii lor. Iedera sufoca zidurile cetății, înghițind fiecare bucățică de marmură albă, șlefuită de servitori fideli, de mult apuși. Grădinile nu mai fuseseră îngrijite, potecile nu mai erau aurite. O barcă singuratică plutea în derivă pe lacul albastru din mijlocul moșiei. Apa era tulbure, ca adevărul sfârșitului Napurilor din acea noapte tragică de mai.

O vulpe se strecură prin tufișurile stufoase, punându-se la pândă. Luna iunie aducea în zonă o sumedenie de vietăți dolofane și, cu puțin noroc, mult mai încete decât puiul de prădător.

Venise momentul să atace, dar se blocă subit. Își mișcă urechile în altă direcție, își ridică botul ca să adulmece aerul. Toate orăntăniile din Măgura Neagră, atât de înflăcărâte în munca lor, se opriră ca prin farmec. Priviră cerul senin cu teamă.

Un mic zgomot declanșă infernul.

Văzduhul fu acoperit de o mantie neagră și străfulgerat de sunete asurzitoare. Zeci de vulturi, șoimi și ciori traversară măgura, învăluind castelul în vacarm pentru câteva minute. Prada fugi, iar vulpea se retrase mai adânc în tufișuri, cu coada între picioare.

În spatele infanteriei, un pui de vultur plană ușor, cu o scrisoare în gheare, ce avea sigla SanteVelului. Survolă măgura și ateriză pe un turn al cetății. Ceilalți confrăți înaripați o luară înainte, în timp ce el își luă timp de o pauză. Se părea că i-ar fi plăcut mai mult să stea cocoțat acolo și să urmărească rozătoarele care mișunau prin iarbă decât să-și îndeplinească misiunea. Îi era foame, dar era la datorie; avea să-și primească răsplata de la destinatar.

Cu un mic sunet, vulturul plonjă din nou în aer. Coborî